

◀ПРОЛОГ▶

НЕЩА, КОИТО НЕ ЗНАЕТЕ ЗА ПРИНЦ ПРЕКРАСЕН

Принц Прекрасен се страхува от стари дами. Не знаете това, нали?

Не се притеснявайте. Има много неща, които не знаете за Принц Прекрасен – той няма представа как да използва меча, не обича джуджетата и изпитва необяснима омраза към късите наметала.

Някои от вас може би дори не осъзнават, че има повече от един Принц Прекрасен. И че нито един от тях всъщност не се казва Прекрасен. Никой не се казва така. Прекрасен не е име, а прилагателно.

Но не обвинявайте себе си за липсата на познания за Принц Прекрасен – вината е на мързеливите бардове. Нали знаете, че в онези времена бардовете и странстващите певци са били единственият истински източник на новини. Те са тези, които правели хората прочути. Те изковавали репутацията на всеки един герой (или разбойник). Винаги, когато се случвало нещо важно – спасявали някоя дама, убивали някой дракон или раз-

валяли магия, придворните бардове написвали песен за това, а странстващите певци изпълнявали песента от кралство в кралство, разпространявайки историята из много земи. Но бардовете не обичали подробностите. Не смятали, че е важно да включват имената на героите, които спасявали дамите, убивали драконите и разваляли магиите. Те просто наричали всички тези младежи „Принц Прекрасен“.

За бардовете дори нямало значение дали въпросният човек наистина е безстрашен герой (като принц Лиам, който се сражавал с могъщо, бълващо огън магическо чудовище, за да събуди една омагьосана принцеса) или някакъв младеж, който просто се оказал на правилното място в точния момент (като принц Дънкан, който също събудил една принцеса от омагьосан сън, но само защото някакви джуджета му казали да го направи). Не, бардовете дали на всички тях едно и също общо име, независимо от това дали принцът едва не умрял (като принц Густав, който бил хвърлен от триметрова кула, когато се опитал да спаси Рапунцел), или просто впечатлил едно момиче с танцовите си умения (принц Фредерик, който ухаждал Пепеляшка на дворцовия бал).

Фиг. 1
Стандартен
бард

Ако Лиам, Дънкан, Густав и Фредерик имаха нещо общо помежду си, то е, че нито един от тях не беше особено доволен да го наричат Принц Прекрасен. До голяма степен това, което ги събра, беше омразата им към това име. Не че да се съюзят беше непременно най-добрата идея за тези младежи.

Ако надникнем малко напред, например в двадесета глава, ще видим героите ни в малък планински град, наречен Фларгстаг, седнали в може би най-ужасната кръчма на света – „Дебелия мастиф“. Това е едно от онези влажни и мрачни места, където пирати и убийци играят карти, докато замислят поредните си долни престъпления (които често включват грабеж в самата кръчма). Това не е място, където бихте очаквали да видите дори и един Принц Прекрасен, да не говорим за четирима. И все пак в двадесета глава всички са там – Лиам, целият натъртен и изцапан, със сажди и кости от риба в косите си; Густав, с обгорени и очукани доспехи, който масажира голата си, ярко червена глава; Фредерик, покрит с достатъчно пръст, за да си помисли човек, че току-що е изпълзвал от някой гроб; и Дънкан, с голяма цицина на челото и облечен с... това дали не е нощница? А, има и около петдесет въоръжени разбойници, заобиколили масата им, като всички те изглеждат сякаш изгарят от нетърпение да смажат принцовете на кайма.

Разбира се, когато стигнем до двадесета глава, не може да виним принцовете за това, че изглеждат като истински развалини. Те имат късмет, че изобщо са живи след срещите си с вещицата, великана и... ами, ще види-

те. Всъщност фактът, че принцовете всеки момент ще станат част от огромно сбиване, не е много изненадващ, имайки предвид седмицата, която току-що са преживели. Но мисля, че избързваме малко.

Преди да стигнем до този повратен момент в „Дебелия мастиф“, трябва да се върнем в кралство Хармония, където започва цялото приключение – или *бъркотия*, зависи кого ще попитате. Трябва да се върнем там, където принц Фредерик успява да изгуби Пепеляшка.